

El respecte per la justícia

«Per saber si és legítima l'aplicació del 155 i els objectius que amb això persegueixen, convé que ens preguntem si és just, molt més enllà de si és legal» | «Es parla d'alliçonar els quatre polítics que han dirigit això, perquè culpar directament la població seria admetre que nosaltres tenim el poder: aquella idea zapatista que «el poble mana i el govern obeeix» que tanta por li ha fet sempre al feixisme»

Soraya Sáenz de Santamaría responant a Carles Puigdemont en roda de premsa | La Moncloa

Amb la rúbrica que, amb eleccions o sense aplicaran el 155, el bloc hegemònic PPSOEC's, la salvaguarda del règim del 78, no busca *només* l'anul·lació efectiva de totes les institucions catalanes; no es persegueix, *simplement*, destituir el Parlament que la ciutadania de Catalunya vam triar amb llibertat. El que es pretén va molt més enllà, i és, primerament, la modificació de la realitat.

Aquest bloc hegemònic no vol que li diguin la veritat, vol que li donin la raó, tret tan característic del feixisme. És com el joc del telèfon, on al principi dius «espigolador» i al final surt «pantera liofilitzada». La realitat no els agrada, per tant tenen com a solució modificar-la, abandonant per descomptat la idea que en democràcia els problemes no es prohibeixen, s'aborden. Perquè la democràcia no és ni ha estat mai quelcom que s'hagin cregut. Ni tan sols les lleis: els que avui s'omplen la boca defensant la Constitució són les titelles d'un Aznar que no hi va creure mai en la Constitució; ho podem llegir clarament en una sèrie d'articles escrits per ell el 1979 i publicats al diari *La Nueva Rioja* on, en comentar l'elevada abstenció en el referèndum que va aprovar la Constitució, Aznar sosté que el consens té el seu preu: «La desconfianza de una enorme masa de españoles en el buen funcionamiento del sistema democrático». En aquests articles, l'avui

president de la FAES, el *think tank* del PP que estudia sobre com implementar el feixisme avui dia i que rep subvencions de Mercadona, no només justifica la gran abstenció sinó que ell mateix qüestiona la carta magna.

Malgrat tot, m'alleuja que per fi apliquin el 155 mental, ens ho mereixíem. Per descomptat no considero que sigui just ni digne que vulguin arravatar per la força el que no van guanyar a les urnes, ni en les eleccions al Parlament del 27S ni en el referèndum d'autodeterminació de l'1O. Però tampoc era justa una situació en la que fa setmanes que ens han aplicat un 155 real però no mental, sense dir-ho: mossos mig intervinguts, mitjans de comunicació registrats, periodistes amenaçats, ocupació del territori, intervenció de l'economia, càrrecs públics detinguts, presoners polítics que ja fa gairebé dues setmanes que van ser segrestats... ens l'han aplicat però n'han dit altres coses... Ara, l'aplicació del 155 mental admet el que fins ara sabíem, però no ens havien volgut dir, per tant no admet més indiferència ni equidistància. El poble català, amb la nostra determinació, seguim, doncs, fent caure les màscares del feixisme.

La segona cosa que es persegueix amb l'aplicació del 155 és manipular la realitat mitjançant la por. Hi ha dues maneres d'influir sobre el comportament humà: es pot inspirar o es pot manipular. El feixisme mai ha tingut la decència, la humanitat, la paciència ni la intel·ligència per buscar la primera, i la manipulació ha estat el seu mitjà per aconseguir allò que volen, a tota costa. I per aconseguir-ho, res millor que la por, donat que aquesta, real o percebuda, és segurament la manipulació més potent de totes.

No és la probabilitat estadística de poder ser ferit per un policia espanyol el que realment volen que paralizï a la població catalana, sinó la por que això pugui passar. I aquest va ser precisament l'objectiu de la violència exercida contra el poble català el passat 1 d'octubre: no van venir a tancar col·legis electorals, pocs que en van tancar, van venir a pegar-nos.

Ara, amb l'aplicació del 155, aquells qui entenen la legitimitat com quelcom exclusiu a allò legal, es creuen amb la legitimitat per manipular la realitat. O dit d'una altra forma tan cruel com real: ara les hòsties que ens caiguin seran, segons ells, legítimes, perquè es creuen amb legitimitat per usar la violència que, així, permeti «salvaguardar la democràcia». I recordeu-ho sempre: la Unió Europea no només no ha fet res per defensar les 1.000 ciutadanes europees que el passat 1 d'octubre van ser agredides per la policia nacional espanyola o els presos polítics que avui són a presó per les seves idees; encara més cruel, la UE ha donat carta blanca al règim del 78 per tal de frenar la independència de Catalunya. Encara hi ha algú que en vulgui formar part, d'aquesta UE?

Finalment, i relacionat amb l'exposat en el punt anterior, el tercer dels objectius del 155 és alligonar la població catalana. Es parla d'alligonar els quatre polítics que han dirigit això, perquè culpar directament la població seria admetre que nosaltres tenim el poder: aquella idea zapatista que «el poble mana i el govern obeeix» que tanta por li ha fet sempre al feixisme. Culpar exclusivament els polítics forma part del seu ADN masculista, donat que fent-ho tracten el poble català de forma paternalista i des de dalt: «el 27S no vau votar bé, però no patiu que us donarem una altra oportunitat, a veure si ara ho feu millor». I amb això es busca, finalment, alligonar la població: «si no voteu bé... potser arriba un dia que no podreu votar». I així, el dia que «no podrem més i ho podrem tot» ha arribat.

Paternalisme, mal ens pesi, que també ha mostrat Pablo Iglesias reiterades vegades últimament, amb frases com «si yo fuera catalán» o «queremos derrotar el proyecto de los independentistas». Recordem, amb tot i amb res, amb pena i abatiment, que les forces que venien a ocupar el nostre territori no van marxar de casa al crit de «con ellos» o «para ellos», sinó al crit de guerra de «a por ellos». I ara Pablo Iglesias parla de «derrotar-nos»?

Com vam debatre fa poc amb la Mònica Terribas i en Xavier Antich, la legitimitat no està reservada exclusivament a allò legal, sinó, segons vam pensar conjuntament i tal i com ens deia Simone Weil, «només el que és just és legítim». Així doncs, per saber si és legítima l'aplicació del 155 i els objectius que amb això persegueixen, convé que ens preguntem si és just, molt més enllà de si

és legal. Per legalitats, recordem els busos de Rosa Parks, les dependències de Gandhi o els *apartheids* de Mandela.

El desitjable, com deia Thoreau, no és el respecte per la llei sinó per la justícia.